

Рипналъ би, живо подскочилъ
Въ школото мило, хубаво
Леко би ази отърчалъ. . . .
Много е, дѣте, полезна
Онази нива, въ школото
Що вие тамо орете. . . .
Ори я, дѣте, плѣви я,
Тя ще ти рожба народи —
Хубава жетва богата.

София.

Люб. Бобевски.

Ловъ на селдитъ.

Ни една риба не е толкова позната на хората, колкото *селдата*. Милиони хора я слагатъ на трапезата си и я ядатъ съ най-голѣма охота. Когато селдата е добръ обсолена и запазена въ здравъ сѣдъ, тогава тя е най-здравата храна за човѣка отъ всички други риби.

Повечето отъ хората познаватъ селдата мъртва, или смачкана въ нѣкоя кутия, безъ глава, или напластена въ нѣкое каче. Въ кутията и качето селдата е грозна, защото е безъ глава и безъ половина опашка. Но въ морето, тя е много красива. Гърбътъ ѝ е тъмнозеленъ и правъ като свѣщъ; ситнитъ ѝ луспици блѣщятъ като сребро, а хрѣлѣтъ ѝ сѣ правилно закрѣглени и наоколо добръ украсени.

Когато извадимъ на сухо нѣкоя жива селда, гърдитъ ѝ, коремътъ ѝ, блѣщятъ като нѣкоя нова сребърна монета. А тъмнозелениятъ ѝ